

Sombras

Uvertira

1





THE *our very humble servant* SANDMAN OVERTURE

1



BILA JE
TO MALA
PLANETA.

IMALA JE SVE ŠTO JE JEDNOJ
PLANETI IKADA MOGLA ZATREBATI
IAKO JE BILA MALA.

IMALA JE ZVEZDANI
SISTEM S JOŠ ŠEST
PLANETA, OD KOJIH SU
ČETIRI BILE GASNI DIVOVI.

IMALA JE DVA MESECA, OD
KOJIH SE JEDAN ZGUSNUO
KAD I ONA, DOK JE DRUGI
ZAROBILA.

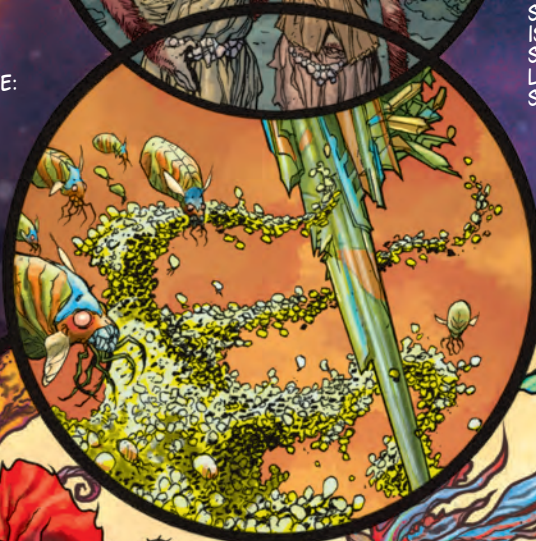
IMALA JE TRI KONTINENTA,
JEDAN ARHIPELAG I DVE
MALE POLARNE KAPE.

IMALA JE TRI DOMINANTNE VRSTE:
RASU HUMANOIDA, S CRVENIM
KRZNOM, ŠIROKIH OČIJU, KOJA JE
VEROVALA DA JE NJENA PLANETA
SAMA U UNIVERZUMU.



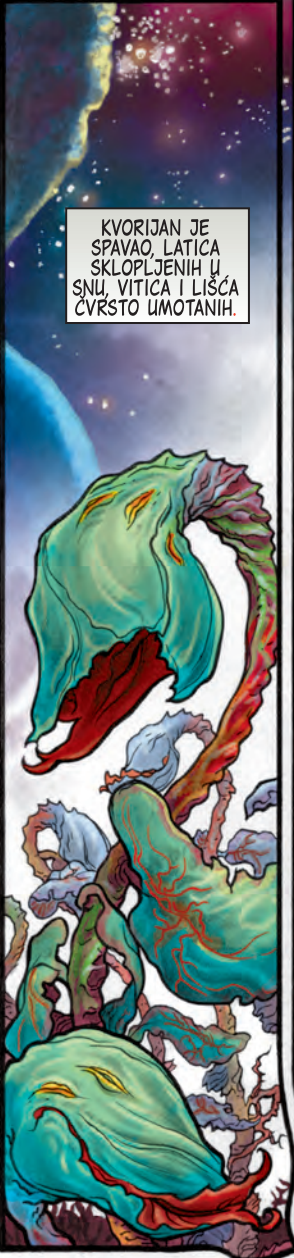
MALA, BESLOVESNA INSEKTOIDNA
STVORENJA KOJA SU SE ROJILA KAD
IH ZA TO UHVATI RASPOLOŽENJE I
POPRIMALA OBLIČJA KADRA DA
STVARAJU UMETNIČKA DELA ILI
ISTRAŽUJU SUNČEV SISTEM SVE DOK
SE PONOVO NE RASPADNU U SICHUŠNE
LETEĆE ČELIJE ZAINTERESOVANE
SAMO ZA POLAGANJE JAJA I HRANU...

I, NA JUŽNOM KONTINENTU,
RASU OGROMNIH BILJAKA
MESOŽDERKI, OGRANIČENE
POKRETLJIVOSTI ALI
PREDIVNIH UMOVA.



KVORIJAN
JE SANJAO.





KVORIJAN JE
SPAVAO, LATICA
SKLOPLJENIH U
SNU, VITICA I LIŠĆA
ČVRSTO UMOTANIH.



KVORIJAN
JE SANJAO
NEKOGA NA
KOJA NIKAD
RANIJE NIJE
NAIŠAO.



NEKOGA S
BELIM CVETOM
NA VISOKOJ
STABLJICI
S TAMNIM
RASKOŠNIM
LIŠĆEM.

Nešto je
veoma
krenulo
po zlu.

NE
RAZUMEM.



Šetao sam
kroz snove
stanovnika ovog sveta i
nisam pronašao ništa
loše. A opet, nešto je
VEOMA loše.

Gore od
svega na šta
sam dosad
naišao.

KVORIJAN JE U
SNU OSETIO KAKO
MU SE LATICE
OTVARAJU KAO
DA JE SUNCE
GRANULO, U
NEVOLJNOM
GESTU RADOSTI
I POŠTOVANJA.
SPUSTIO JE
SVOJE LIŠĆE.

Odbijam
to da do-
zvolim.

ŠTA
DA DO-
ZVOLIS?

Nešto
oseća bol.
Nešto se
budi. Nešto je
oštećeno.

Zanimljivo...
Osećam to. Osećam
to sada...



I NEMI KRICI BILJKE U PLAMENU
PROŽIMAJU KVORIJANA KAO CRV
KOJI SEBI PROGRIZA PUT, NAGONE
GA DA ZADRHTI.

ON NIKADA NIJE VIDEO VATRU, SAMO JE
ČUO ZA NJU U PRIČAMA KOJE PRENOSE
KOREN, POLEN I MIRIS...

ALI OVO JE VATRA, ON TO ZNA, VIDI
JE U MISLIMA DOK SANJA. OSEĆA JE.
OSEĆA IZGARANJE.

OSEĆA
SMRT.



NEKO JE UMRO
VRIŠTEĆI.

I DOK SE KVORIJAN BUDI,
PITA SE KO JE TO BIO.

Septembar
1915.

London



IZVINITE.

JESU LI
TO VESTI O
MOM **BRATU**,
SER?

NISMO
NIŠTA ČULI O
NJEMU PROTEKLE
TRI NEDELJE I MAJKA
JE VEOMA ZABRINUTA.
PISALA JE PUKOVNIKU,
ALI ON KAŽE SAMO DA
JE HAMIŠ NESTAO
POSLE OFANZIVE
KOD LOSA...

VESTI O TVOM
BRATU. **NARAVNO**. KAD
ZAVRŠAVAŠ S POSLOM,
IJANE STJUARTE?

U
DEVET,
SER.

ONDA TE
ČEKAM U JAVNOJ
KAFANI GOSTIONICE
PREKO PUTA.



U REDU,
SER. „**PR LJAVO**
MAGARE“ U
DEVET.



**SER?!
VAŠE OČI?! DA LI
STE TO STRADALI
U NAPADU
GASOM?**



DA, SER?
BOJIM SE DA
NISAM PRIMETIO
KAD STE UŠLI.

DA LI
VEĆ DUGO
ČEKATE?



O,
TOLIKO DUGO.
DA.



SMEM LI DA
VAS PITAM KOJIM
STE POSLOM DOŠLI?
BOJIM SE DA SMO
ZATVORENI ZA
GRAĐANSTVO.

JA IMAM POSLA
S TOBOM, *IJANE*
STJUARTE.

MISLIM DA IMAM
NEŠTO ŠTO TI JE
POTREBNO.



TAKO
NEŠTO.



VEČERAS
ČEŠ SAZNATI
SVE O MOJIM
OČIMA, *IJANE*
STJUARTE.



Tako nešto

I Korinćanin se
osmehnu, pa
reče: „Večeras
ćeš saznati **sve**
o mojim očima,
Ijane Stjuarte.”



ZAMISLITE **KNJIGU**.

ZAMISLITE KNJIGU U KOJOJ JE ZAPISANO **SVE** ŠTO SE ZBIVA, SVE ŠTO SE IKAD ZBILO I SVE ŠTO ĆE SE IKAD ZBITI. NEMA TOGA ŠTO POSTOJI A DA NIJE ZAPISANO U TOJ KNJIZI.

KNJIGA JE **TEŠKA**. UVEZANA JE U KOŽU ŽIVOTINJE KOJA NIKAD NIJE POSTOJALA.

JEDINE **OČI** KOJE TU KNJIGU ČITAJU **SLEPE** SU. ONE VIDE SAMO TAMU I ONO ŠTO KNJIGA SADRŽI.

KNJIGA JE **VASELJENA** I SAMO SLEPE OČI SUDBINE VIDE KAKO SE VASELJENA UOBLICAVA U **PRICE**. SUDBINA MOŽDA JEDINA ČITA SVE PRICE KOJE VASELJENA PRIPOVEDA.

VEZANA JE ZA SUDBINU LANCEM, BILO ZBOG **ZASTITE**, KAKO SUDBINI OD NJE NE BI BILO BEKSTVA, BILO KAKO BI SE POMISLILO DA SU VASELJENA I SUDBINA JEDNO: TO ĆAK NI **SUDBINA** NE ZNA, NITI UME DA KAŽE.

SUDBINA NOSI **VASELJENU**.

RETKO SE DOGAĐA, ALI NIJE NIMALO **NEČUVENO** DA SUDBINA ČITA O SEBI U KNJIZI. NA KRAJU KRAJEVA, VASELJENA JE I SUDBINI DOM.

SAD SUDBINA OKREĆE STRANU I ČITA O SEBI.

U KNJIZI SUDBINA
ULAZI U SVOJU
GALERIJU.

U knjizi Sudbina
ulazi u svoju galeriju.

JA SAM SUDBINA
OD SVEKREMENIH STOJIM U
SVOJOJ GALERIJU, SESTRO,
I POZIVAM TE

MOGAO BI LEPO
DA PRELISTAS JOS KOJU
STRANU I SAZNAS.

TI ZNAS DA
JA NE MOGU...

ŠALA.

A POZVAO
SI ME OVAMO ZATO
ŠTO SAM JA TAKO
ŽELELA.

POZIVAM TE,
SESTRO, PREMDI NE
ZNAM ZBOG ČEGA.





ZAŠTO?



TREBA MI
TVOJ SAVET.
BRINE ME SAN.



ZAŠTO?



ZAŠTO
ŠTO SAM
GA UPRAVO
UZELA. STOTINU
GALAKSIJA
DALEKO.

A KAD
JEDNO OD NAS
UMRE... TO NIKAD
NE IZABE NA
DOBRO.



TAKO
DAKLE.

ZNA LI
ON TO?

JOŠ NE.
MISLIŠ LI DA TREBA
DA RAZGOVARAM
S NJIM?

MISLIM
DA TO NE BI BILLO
PAMETNO.

MOGAO BI DA
VIRNEŠ MALO
NAPRED I...



ŠALIM SE.

PA, UBRZO
ĆE I SAM
SHVATITI, ZAR
NE?

SIROTI
SAN...

JEDNOM MESEČNO
DŽORDŽ PORTKULIS*
SANJA KRAJNJE
NEOBIČAN SAN KOJI
SE PONAVLJA.

*Portcullis, engl. – teška rešetkasta vrata na
ulazu u srednjovekovni zamak. (Prim. prev.)

U SNU JE NEKOLIKO
STVARI ZBOG KOJIH JE
ON NEOBIČAN. PONAJPRE,
KAD NE SANJA, IME MU
NIPOŠTO NIJE DŽORDŽ
PORTKULIS, U TO JE
SIGURAN.

MOŽDA JE NA JAVI ON
ŽENA, ILI DETE.

ILI LEPTIR.

U SVOM SNU DŽORDŽ
PORTKULIS UPRAVLJA
KANCELARIJOM U
LONDONU. NIJE SASVIM
SIGURAN ČIJA JE ONA, ALI
TO PITANJE SE NIKAD NIJE
NI POSTAVLJALO, POŠTO
SE VLAŠNIK KANCELARIJE
JOŠ NIJE POJAVIO.

ALI SVE JE SPREMNO
ZA ONAJ DAN KAD ĆE SE
VLAŠNIK POJAVITI I KAD
ĆE MU ZATREBATI
KANCELARIJA U LONDONU.



LOKACIJA
KANCELARIJE SE MENJA
I DŽORDŽ PORTKULIS JE
NIKAD NE SANJA DVAPUT
NA ISTOM MESTU.
POVREMENO POMIŠLJA
DA JE ONA U BANCİ
ENGLESKE.

NALAZILA SE U KUPOLI SV.
PAVLA, U BAKINGAMSKOJ
PALATI, ČAK I U JEDNOM
KLUBU ZA GOSPODU.

UVEK JE U LONDONU.

DANAS JE KANCELARIJA
NA ČOŠKU STOPKOK JARDA,
MESTA KOJE JE, DŽORDŽ JE U
TO SIGURAN, SRUŠENO PRE
PEDESET GODINA.

DŽORDŽ PORTKULIS SPREMA
SVOJU KANCELARIJU. SEDA
BLIZU VRATA.

LJUDI POVREMENO DOLAZE
KAKO BI POSETILI NJEGOVOG
POSLODAVCA, A ONDA IM
DŽORDŽ KAŽE, UVEK SA
ŽALJENJEM, KAKO GAZDA NE
PRIMA POSETIOCE.

POVREMENO
SE PITA KO JE
GAZDA.

DŽORDŽ JE PREUZE
SMENU OD GOSPODINA SA
ZAPALJENIM LICEM KOJI
UVEK SEDI ZA
DŽORDŽOVIM STOLOM
KADA ON STIGNE.

PRIPREMIO JE SEBI
ŠOLJU ČAJA, IAKO NA
JAVI NIJE PRISTAVIO
ČAJNIK JOŠ OD
ŠKOLSKIH DANA.

IZVI-
NITE,
SER.

NE
MOŽETE
UĆI. GAZDA
NIJE TU.

Plašim
se da
grešiš,
Džordže.
I te kako
sam tu.

VI,
SER?

Plašim
se da je tako,
Džordže.

DA LI
VAM NEŠTO
TREBA,
SER?

Treba.

Moja kance-
larija u Londonu.
Gotovo sam zabo-
ravio da sam
je stvorio.

DA, SER.
ŠTA VAM
TREBA? MOGU
LI NEŠTO **SAD**
DA VAM
DONESEM?

Džordže, uskoro će
ovamo doći jedan gost.
Iznenadice se zbog toga
što je tu. Uvedi ga.

U
REDU,
SER.



UBITE,
SER.
OČEKUJU
VAS.



GAZDA ĆE VAS
PRIMITI.

GDE SE
NALAZIM? GDE JE
OVO MESTO?



Ovo je
moja londonska
kancelarija,
Korinćanine.

Mislio sam
da je najbolje da
razgovaramo
nasamo.



AH.



Pamtiš li trenutak kad si stvoren, Korinćanine?

SEĆAM SE KAD SAM SE PRVI PUT PROBUDIO, GOSPODARU.

Teško je stvarati. Gajimo velike nade za svoje tvorevine.

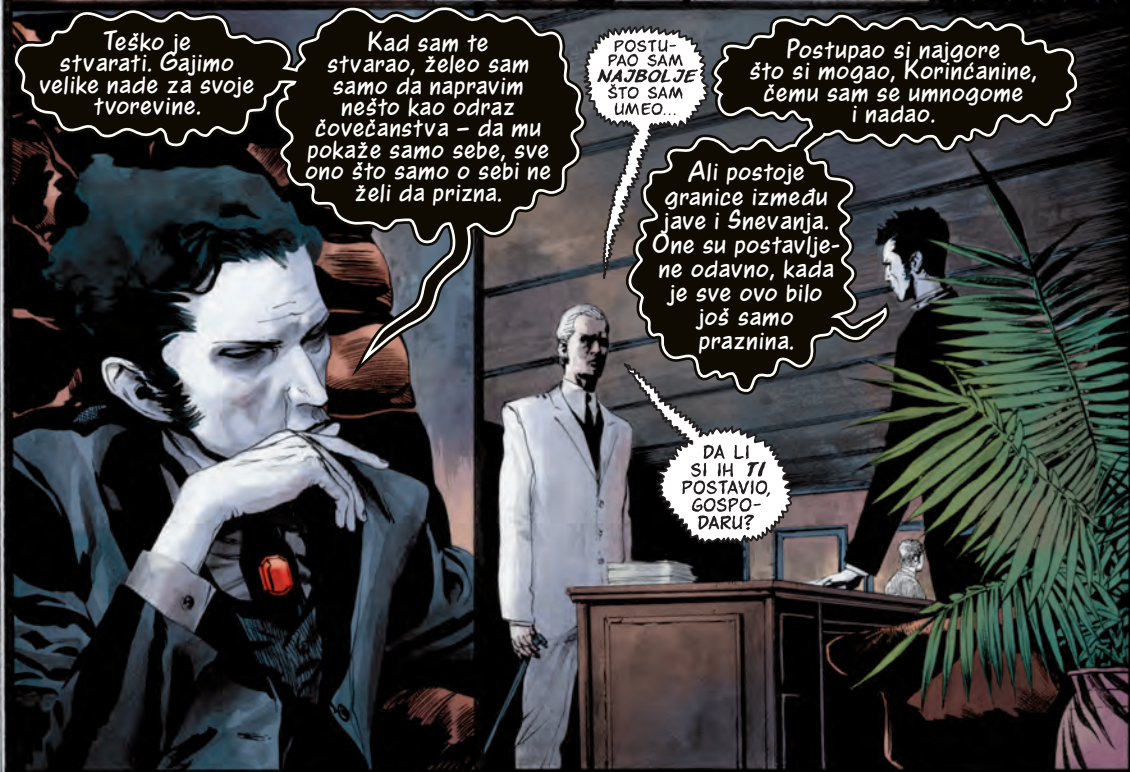
Kad sam te stvarao, želio sam samo da napravim nešto kao odraz čovečanstva – da mu pokaže samo sebe, sve ono što samo o sebi ne želi da prizna.

POSTUPAO SAM NAJBOLJE ŠTO SAM UMEO...

Postupao si najgore što si mogao, Korinćanine, čemu sam se umnogome i nadao.

Ali postoje granice između jave i sneganja. One su postavljene odavno, kada je sve ovo bilo još samo praznina.

DA LI SI IH TI POSTAVIO, GOSPODARU?



Čudno pitanje.
Ne, nisam ih ja
postavio. Ali shvatio
sam koliko će one
biti važne kada ih
je predložio Svet
Prvog kruga.

Pravila.
Uvek moraju
da postoje
pravila.

Moje tvorevine i
moji podanici moraju
ostati u Snevanju. Oni
utiču na zaspale i na
snevače, Korinćanine.
Oni ne hodaju
svetom jave.

Oni NE
UBIJAJU
smrtnike zarad
svog zado-
voljstva.

AH.

DAKLE, MOGU DA
NADAHNUJEM KRHKOG
ŽILA OD REA I ZAPOVEDAM
MU U NJEGOVIH
KOŠMARIMA?

SAMO NE
SMEM DA UZMEM
BRIJAC I ZABA-
VLJAM SE LIČNO
SITNOM
DEČICOM.

I UPRAVO ZBOG
TOGA RAZGOVARAMO
OVDE, A NE U
TVOM ZAMKU,
JE LI TAKO?

Jeste.

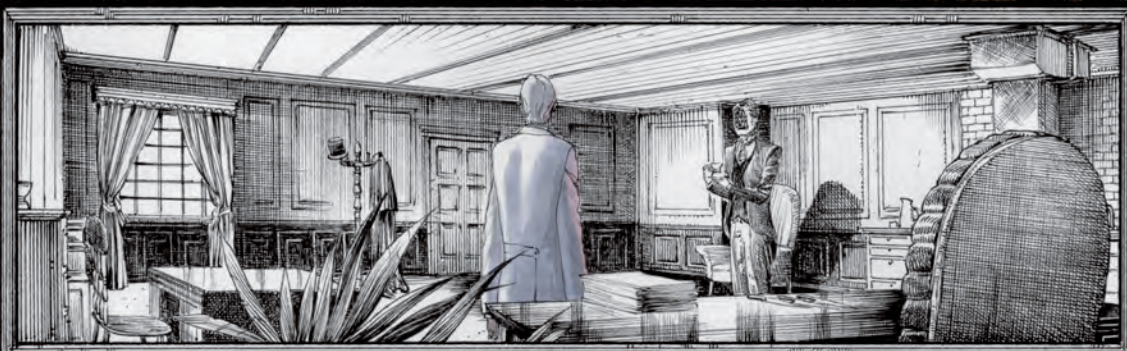
NARAVNO
DA JESTE.

NE ŽELIŠ DA DRUGIMA
DAJEM IDEJE.

NE ŽELIŠ DA IM
POKAŽEM DA SMO
NEZAUSTAVLJIVI. DA NAM
NIKO NIŠTA NE MOŽE. DA
NEMA TE SILE KOJA BI NAS
MOGLA SPREČITI DA
UZMEMO ŠTA GOD
POŽELIMO.

Ne,
Korinćanine.

Razgova-
ramo ovde, a
ne u prestonoj
dvorani, kako
tvoji prijatelji
ne bi morali
da gledaju
kako te poni-
štavam.



GOSPODARU,
SVE SAM RAZMOTRIO.
ZAHTEVAM DA BUDEM
IZVEDEN PRED SUD SEBI
RAVNIH!

Plašim se da sve
ovo mora da sačeka
dok se ne vratim,
Korinćanine.

Ne moraš
da me pratiš,
Džordže.

IZVINITE,
SER, ŠTA
TREBA DA
RADIMO?

JA ODOH DA
UBIJEM JEDNOG MLADIĆA
IZA KRČME, A PRE NEGO
ŠTO UMRE, ŠMERAM DA MU
POJEDEM OČNE
JABUČICE.

A
ONDA ĆU
POBEĆI.

BEŽAĆU ŠTO BRŽE
MOGU I NEĆU PRESTATI
DA BEŽIM SVE DOK NE
PREOBRAZIM SVET PO
SVOM LIKU.

TI RADI
ŠTA GOD TI JE VOLJA,
DŽORDŽE.